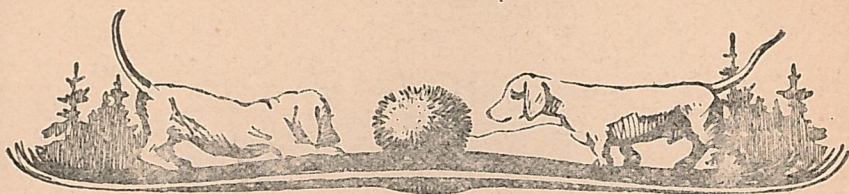

братъ. Въ своето щастие той дѣлилъ всичко съ по-
голѣмия си братъ. Така тѣ заживѣли като истински
братя.

Прѣводъ отъ нѣмски.

На Иванча зжбъ ще вадятъ.

На Иванча зжбъ ще вадятъ —
Цѣлъ отъ страхъ е прѣблѣднѣлъ.
Подъ брадата му увисналъ,
Вързанъ съ клупъ, конецътъ бѣлъ.

Витка — малкото сестриче —
Чакъ вѣвъ кухнята се скри;
Жаленъ писъкъ да не чува,
Тя ушитѣ си закри.

Татко му е зжбовадѣтъ.
На Иванча дума той:
— Зини, татъово дѣтенце!
— Хайде утрѣ, татко мой!

Жални погледи се мѣтатъ,
Сълзи ронятъ се порой.
— Е, тогава дай да видя,
Клати ли се много той!

И, додѣто се усѣти,
Нашъ Иванчо е безъ зжбъ ...
— Витке! Витке! тичай скоро,
Да ме видишъ: азъ съмъ щрѣбъ.

Хр. Н. Златинчевъ.